

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu **JUDr. Ing. K. M.**, súdneho exekútora, bytom v M., právne zastúpeného JUDr. I. R., advokátkou v K., proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ulica č. 13, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/13773-6342/2008/992517-r zo dňa 16.01.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/46/2008-61 zo dňa 23.10.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/46/2008-61 zo dňa 23.10.2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/13773-6342/2008/992517-r zo dňa

16.01.2008, ktorým žalovaný podľa § 50 ods.3 zák. č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) nevyhovел námietke daňového subjektu (žalobcu) zo dňa 22.10.2007 proti nesprávnemu a nezákonnému postupu zamestnanca správcu dane Ing. V. P. pri rozhodovaní o odvolaní (rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR č.j. I/223/11297-69857/2007/991545-r zo dňa 20.9.2007).

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že rozhodnutie žalovaného podľa § 50 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. je síce procesným rozhodnutím, avšak na základe ustálenej súdnej praxe nie je vylúčené zo súdneho prieskumu podľa §248,písm. a/ O.s.p.. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného a spisov Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7S 108/2007, 7S 109/2007, 7S 110/2007, 6S 132/2007, 6S 127/2007, 6S 126/2007, 7S 107/2007, 6S 131/2007, 6S 130/2007, 6S 128/2007, 7S 111/2007, 7S 106/2007 a 6S 125/2007 súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu v daných veciach sú meritórne rozhodnutia žalovaného z 12.10.2007 o daňových povinnostiach žalobcu vyplývajúcich z právoplatných platobných výmerov správcu dane o vyrubení dane za zdaňovacie obdobie december 2000, február až december 2001 a január 2002. Porovnávajúc obsah žalobných námietok v uvedených súdnych konaniach so žalobnými námietkami uplatnenými v tomto konaní súd konštatuje, že v každom z predmetných konaní je a bude predmetom súdneho prieskumu aj posúdenie dôvodnosti tých procesných námietok, ktoré žalobca uplatnil v tomto konaní, a to v rámci posudzovania zákonnosti konečných meritórnych rozhodnutí žalovaného, v daných konkrétnych právnych veciach. S právnymi závermi obsiahnutými vo vyjadrení žalovaného zo 16.5.2008, ako aj v dôvodoch napadnutého rozhodnutia zo 16.1.2008 sa súd na základe hore uvedených zistení stotožnil. Osvojil si aj právny záver konštatujúci, že vzhľadom na predmet označených konaní na Krajskom súde v Košiciach a na nadväznosť námietok žalobcu z 22.10.2007 a 10.12.2007 na dané konania žalobca nemohol byť ukrátený na svojich právach preskúmaným rozhodnutím žalovaného zo 16.1.2008. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že prípadné procesné vady v postupe správcu dane podľa zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov spôsobené nesprávnou aplikáciou ustanovení uvedeného zákona možno v správnom súdnictve napadnúť jedine po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov v daňovom konaní, a to žalobou smerujúcou proti meritórnemu rozhodnutiu správcu dane o daňovej povinnosti daňového subjektu. Súd vychádzajúc zo zisteného skutkového a právneho stavu veci žalobu zamietol podľa § 250j, ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátkou včas odvolanie. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Namietal, že z napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa nevyplýva, že by súd preskúmal rozhodnutie a postup správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Súd sa obmedzil iba na konštatovanie, že jeho námietky boli uplatnené aj v iných konaniach. Je pochopiteľné, že pokiaľ sa v postupe správneho orgánu vyskytujú vady, ktoré napriek námietkam žalobcu neodstráni a takýmito vadami trpia aj rozhodnutia vydané v rôznych štádiách konania, potom žalobca uplatňuje vo svojich žalobách tie isté námietky, keďže na ich relevantnosti sa nič nemení. Táto okolnosť však nemôže byť dôvodom na to, aby sa súd zaoberal týmito námietkami len v jednom konaní o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia a v ďalších nie, odvolávajúc sa na to, že ide o tie isté námietky. Pokiaľ zákon žalobcovi poskytuje právo na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, potom súd sa nemôže zbaviť svojej povinnosti preskúmať toto rozhodnutie v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe poukázuc na to, že skutočnosti tvrdené žalobcom preskúma v inom konaní. So zreteľom na to považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 22.12.2008 k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že v podanej námietke žalobca napádal postup správcu dane, ktorý predchádzal určení dane na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2001 a január 2002 a následne aj postup žalovaného pri rozhodovaní o odvolaní proti platobným výmerom o určení dane podľa pomôcok za vyššie uvedené zdaňovacie obdobia. Žalovaný o podaných odvolaniach rozhodol rozhodnutiami zo dňa 12.10.2007, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 02.11.2007. Na všetky rozhodnutia boli podané žaloby na Krajský súd Košice o preskúmanie zákonnosti uvedených rozhodnutí, t.j. podanými námietkami sa súd zaoberal, resp. bude zaoberať pri preskúmaní zákonnosti konečných meritórnych rozhodnutí o určení dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobia december 2000, február až december 2001 a január 2002.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p, § 246c ods. 1 O.s.p.) , bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta O.s.p.) a podľa § 250 ja ods. 3, druhá veta O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. potvrdzuje vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa i celkového odôvodnenia, ktoré je možné doplniť záverom, že rozhodnutie podľa § 50 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb. o námietke proti postupu vedúceho zamestnanca správcu dane v daňovom konaní (§ 50 ods. 1 zák.č. 511/1992 Zb.) je procesným rozhodnutím, v priebehu daňového konania, ktorým sa nerozhoduje o práve a povinnosti podľa hmotného práva. V zásade u takéhoto typu rozhodnutia (čiastkové procesné rozhodnutie) nie je osvedčené ukrátenie daňového subjektu na právach. To sa môže prejaviť až v konečnom meritórnem rozhodnutí správcu dane. Prípadné vady týchto typov čiastkových procesných rozhodnutí, ak mali vplyv na zákonnosť meritórneho rozhodnutia (§ 250i ods.3 O.s.p.), sa preskúmvajú v zmysle § 245 ods. 1 O.s.p. až v spojení s meritórnym rozhodnutím. Ide o prejav zásady subsidiarity v správnom súdnictve.

Zákonná podmienka preukázania ukrátenia fyzickej alebo právnickej osoby na jej právach (§ 247 O.s.p.) je zákonom určeným selekčným prvkom, (obdobne ako existencia naliehavého právneho záujmu vo všeobecnom súdnictve – § 80, písm. c/ O.s.p.), ktorý zabraňuje zahlteniu súdneho systému nedôvodnými žalobami a ktorý je v súlade s právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 50 ods. 1/ zák.č. 511/1992 Zb. daňový subjekt môže uplatniť námietku v prípadoch ustanovených týmto zákonom a proti postupu zamestnanca správcu dane v daňovom konaní.

Podľa § 50 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb. správca dane posúdi námietky, rozhodne o nich a toto rozhodnutie musí obsahovať odôvodnenie. Ak námietka smeruje proti postupu vedúceho zamestnanca správcu dane, ktorý nemá nadriadeného vedúceho zamestnanca, rozhodne o námietke orgán najbližšie nadriadený správcovi dane. Proti rozhodnutiu sa nemožno odvolať.

Odvolačí súd poukazuje i na už vyslovený právny názor v rozsudku v právnej veci K. M. proti Daňovému riaditeľstvu SR sp.zn. 3 Sžf 9/2008 zo dňa 14.02.2008 (účastníci konania sú totožní ako v prejednávanej veci) .

Odvolací súd zo žaloby nezistil jednoznačne v čom mal byť žalobca v zmysle § 247 ods. 1 O.s.p. napadnutým rozhodnutím ukrátený na svojich právach, keďže ním bolo rozhodnuté výlučne o procesných otázkach. K ukráteniu na právach v zmysle § 247 ods. 1 O.s.p. v zásade dochádza až meritórnym rozhodnutím správneho orgánu tým, že sa v právnej sfére daňového subjektu prejavia konštitutívne účinky rozhodnutia. Pokiaľ nie je vydané meritórne rozhodnutie, v zásade tvrdené porušenia procesných ustanovení majú iba potenciálny vplyv na zákonnosť konečného rozhodnutia. Odvolací súd má však, za to, že ak súd meritórne preskúmal zákonnosť administratívneho procesného rozhodnutia (§ 248, písm. a/ O.s.p.) nie je možné uvedený nedostatok považovať za vadu súdneho konania, pretože v prípade pochybností reštriktívnym prístupom k výkladu ust. § 248, písm. a/ O.s.p. a meritórnym prejednaním a rozhodnutím veci rozsudkom v danom prípade poskytol účastníkovi súdnu ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. Žalobca nemal úspech vo veci, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 29. januára 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková